

[Hlavní strana](#) › [Kultura](#) › [Hudba](#) › [Zvonění v uších](#)

Nenápadné srnky

Autor: [Antonín Kocábek](#)

21.02. 09:30 Původní zpráva

Realita se posouvá: ještě před pár lety by situace, kdy si někdo svoji desku vydává sám, znamenala, že jeho hudba za moc nestojí a vydavatelé mu nevěří. Dnes se jedná o běžný standard, který mnohdy naopak značí důvěru v sebe sama a to nejlepší zpracování. Dnešní tip je toho důkazem.

Lajky - Srny a struny (vl. náklad)

Skupina Lajky sice nepatří k masově známým, ale není to rozhodně tím, že by nestála za pozornost. Pětice mladých mužů a slečna u baskytary z Třeště u Jihlavy ke svému současnému tvaru dospívala dlouhá léta, ale dá se říci, že se čekání vyplatilo. Jestliže první dvě desky ještě místy připomínaly metodu "pokus/omyl" a písničky na nich trpí velkými výkyvy v kvalitě, na svém třetím albu představují vyzrálou skupinu s jasným směrem, dotaženým repertoárem a přesvědčivým výrazem. Svou historii mimochodem moc pěkně zparafrázovali do závěrečné skladby *Byli 3*.

Nejjednodušší je označit hudbu na jejich novince jako alternativní rock s nápaditou trubkou a podmanivým, "koubkovským" akordeonem. Jenomže to může podsouvat cosi těžko stravitelného, což poněkud koliduje s řadou melodických nápadů a nevtíravých hitovek typu *Na půdě*, *Těkání* nebo *Mezi psem a vlkem*. Ve spojení s chytrými texty, prostými banalit (a jednou zhudebněnou básní od Suzanne Renaudové) se ukrývá řada nápaditých motivů, které rozbíjejí pocit písniček schematicky poskládaných sloka-refrén-sloka.

Určitě se dají vystopovat vlivy jednotlivých stavebních prvků, jakými je například jak od Pixies vypůjčená zvukově pestrá kytara nebo často mnohočetné vokály, známé například od Zubů nehtů, ale vlastně není důvod - celek zní originálně, svébytně a dostatečně sebevědomě na to, aby bylo potřeba se ohánět vzory. Nezní ani tendenčně, ani jakkoli konzervativně, skáčou si mezi polohami, s agresivními výboji spíš šetří, a pokud posluchače vtáhnou do svého světa, už jim nečiní problém ho udržet.

Budu se opakovat, když řeknu, že jsou dobrou volbou pro ty, kteří mají rádi brněnský Budoár staré dámy, ale zároveň lze dodat, že určitě neurazí ty, kteří rádi současnou temněji pojatou, náladovou hudbu, jakou hrají třeba Mogwai či Dead Weather. A dojem všudypřítomné nápaditosti podtrhuje i úžasně zpracovaný digipack s výtvarnými kolážemi a aranžovanými fotografiemi variací velkých kovových písmen. V superlativech by bylo ostatně možné hovořit i o bonusu v podobě přiloženého klipu. Podobných desek jen houšť.

Foto: archiv skupiny